

cinema | «the spirit»

Samuel L. Jackson, a *The Spirit*. / EL PUNT

Cine negre, superheroï i mitologia grega

► **Títol original:** *The Spirit*, EUA, 2008**Director:** Frank Miller**Intèrprets:** Gabriel Macht, Samuel L. Jackson, Scarlett Johansson, Paz Vega i Eva Mendes

ÀNGEL QUINTANA

En un moment en què els superheroïis torturats no paren d'envair la pantalla per mostrar-nos els seus complexos, dubtes i remordiments davant la tasca de salvaguardar la humanitat, era més que previsible que *The Spirit*, el mític còmic de Will Eisner que ha marcat bona part de la tècnica narrativa del gènere, pogués tenir forma cinematogràfica. Des que l'any 2004 es va anunciar el projecte, tots els amants del còmic no han fet més que esperar amb candeletes l'aliança entre un personatge mític i l'univers delirant del dibuixant i cineasta Frank Miller. El més sorprenent de *The Spirit* és que Frank Miller sembla que allarga el territori perfilat a *Sin City*, encaminat a donar a la imatge cinematogràfica d'un còmic una estètica basada en la hibridació entre animació i realitat. El resultat fa que la plàstica estableixi aliances curioses amb l'univers del dibuix original. Amb tot, però, malgrat que l'operació *The Spirit* sembla més ambiciosa que *Sin City*, el resultat final no acaba de funcionar, probablement perquè la barreja entre la contenció de Will Eisner i l'excés de Miller és com un amor impossible.

Miller ha volgut jugar amb uns aires *retro* volgudament anacrònics per recrear una ciutat en què l'heroi és el seu vigilant turmentat. En aquest univers fosc i marcadament nocturn, Frank Miller hi barreja tres elements bàsics: una trama detectivesca marcada pel cinema negre, un relat de superheroïis en què les fronteres entre el bé i el mal no paren de dissoldre's i una sèrie de referències mitològiques en què l'heroi del present remet a Hèrcules i acaba abraçant alguna cosa llegendària perdut en la Grècia clàssica. La trama detectivesca està puntuada esporàdicament per una veu en *off* de *The Spirit* que ens explica la seva condició d'ànima en pena, de personatge proper als cossos policials que ha d'executar la justícia pel seu compte després d'haver traspassat la barrera del mal. Aquesta trama policial, que pot recordar en alguns aspectes *Sin City* és probablement l'element més equilibrat de la pel·lícula, en què Frank Miller treu més bons resultats. La creació de la figura del superheroï està relacionada amb el disseny d'una sèrie de figures malignes encapçalades pel personatge d'Octopus. L'heroi del mal esdevé l'ombra de Spirit, la seva obsessió seguint una lògica que no és nova, però que mai arriba a la intensitat dels darrers episodis de la sèrie *Batman*. Finalment, els jocs al voltant de la mitologia grega, permeten dibuixar una història d'amors perduts marcats pel complex d'Electra. El to romàntic, mitològic, sembla que és una de les troballes del film i esdevé l'espai on Miller pot dur més lluny tota la seva estètica. Amb tot, però, la barreja de tendències i de formes que proposa constantment la pel·lícula provoca una certa decepció. Els amants del vell còmic dels anys quaranta no trobaran el seu Spirit, mentre que els amants de l'univers de Frank Miller trobaran la seva estètica però força més descafeïnada.

circ | «circ raluy 2008. homenatge al circ olympia»

On és el més difícil encara?

► **Companyia:** Circ Raluy
Artistes: Douglas Gerling (globus de la mort i funambulisme), Rosa Raluy (cordes), Sebastyen (bàscula), Jean & Wil (malabars), Sandro Roque i Lluís Raluy (pallassos), Niedziela Raluy (monocicle), Louisa i Kerry Raluy (equilibris sobre boles), Carles Raluy (presentador)
Dia: 28 de desembre del 2008
Lloc: Port Vell. Moll de la Fusta de Barcelona. Fins a l'11 de gener

MARCEL BARRERA

El circ Raluy té el patrimoni més gran i valuós que pot tenir una companyia de circ: història. Són ja quatre les generacions d'artistes de la família que porten a les venes aquest estrany virus que es diu circ. Alguns d'ells han fet grans proeses a les millors pistes. Luis Raluy i Iglesias, per exemple, va fer d'homenatge al Cirque d'Hiver de París. Ara toca a les generacions més joves agafar el relleu i sortir a la petita i màgica pista del circ. Louisa Raluy, que fa dos anys va tenir un accident en caure en un emocionant número d'equilibris sobre boles, torna a fer l'exercici amb la seva germana Kerry. Aquesta vegada, les dues artistes emmarquen tot el número en un ball de tango.

Una de les grates sorpreses del nou espectacle és l'actuació de Rosa Raluy —filla del presentador de l'espectacle, Carles— amb un original i sensual número de cordes en M. Una altra de les novetats del muntatge, dedicat al circ estable que amb el nom d'Olympia va tenir Barcelona durant la primera meitat del segle XIX, és la nova coreografia del número de Niedziela Raluy, que si fa ben poc era una jove promesa, ara —amb només 15 anys— ja es pot dir que ha fet el salt a la categoria d'estrella. Cal fer alguna observació, però, respecte als canvis introduïts per Pat Bradford. El número d'equilibris dalt dels monocicles comença amb la silueta de Niedziela davant d'un cor vermell ple de llums. El canvi estètic respecte de l'anterior coreografia és radical, i el clima bucòlic

Imatge de l'espectacular número del globus de la mort. / JUANMA RAMOS

s'ha transformat en ambient de discoteca. Niedziela és tan bona artista que necessàriament fa bona qualsevol coreografia. Qualsevol. Per tant, el número, i malgrat que ha estat girat com un mitjó, continua sent extraordinari. Boníssim. Ara bé, l'anterior versió era millor almenys en una cosa. Quan el presentador, Carles Raluy, anava anunciant els monocicles cada vegada més alts on havia de pujar Niedziela. Eren moments de sorpresa, una cosa cada vegada més escadussera en els espectacles de circ i que desapareix en aquesta nova versió del número. El públic ja no pot fer els *oooohs* espontanis cada vegada que en Carles anunciava un monocicle més alt. Els canvis d'aparells, el més alt de 4 metres, queda devorat per la música. A més, el segell del circ tradicional i de retruc del circ Raluy, el del més difícil encara, ha desaparegut innecessàriament. Una llàstima.

L'absència del pallasso Monti (Joan Montanyès) per malaltia aquest cap de setmana ha obligat a fer alguns retocs en el programa del Raluy. En la vessant còmica, el pa-

llasso portuguès Sandro li falta encara madurar una mica el seu estrambòtic personatge. Ara bé, l'entrada de l'orquestra funciona a la perfecció i Sandro treballa bé en aquest número i en el *rock'n roll*.

El que no falla mai del programa del Raluy, fidel a la cita barcelonina des de fa dotze anys, és que sempre presenta un programa variat. Enguany hi ha exercicis de funambulisme a gran altura a càrrec de la parella de colombians Douglas Gerling, un ràpid i espectacular número del globus de la mort —una bicicleta circula dins un pèndol a vuit metres d'alçada— a càrrec del brasiler Fabrizio, un exercici d'acrobàcies còmiques a càrrec dels germans Dalton i un número de malabars protagonitzat per Jean & Wil ambientat en els anys trenta. El circ ha incorporat un nou bateria, conegut amb el nom de Jaume, que millora els resultats d'anys anteriors en l'aspecte musical. I no hi falla el pallasso Lluís Raluy, un carablanca especial que participa en un animat final de funció amb tota la *troupe* i acaba l'espectacle a les cortines al costat d'una ballarina clàssica. Preciosa imatge.

Modafad recull el millor de les seves 25 edicions en un llibre publicat per Actar

EL PUNT / Barcelona

● L'editorial Actar, especialista en qüestions de disseny, acaba de treure a la llum *Barcelona Brand new Fashion Designers*, un acurat llibre que pretén mostrar la manera com els dissenyadors de moda comencen les seves trajectòries a Barcelona. I ho fa girant la vista enrere per revisar les vint-i-cinc edicions de Modafad, l'esde-

veniment de moda que organitza l'associació que té el mateix nom amb la intenció de donar a conèixer nous creadors.

De fet, les diferents edicions de Modafad constitueixen l'excusa i el motiu principal de l'obra, que alhora permet veure les primeres creacions de dissenyadors ara ja consolidats com ara Josep Abril, Spasator, Isaac Reina, Jordi La-

banda, Txell Miras o Celia Vela. Al marge d'aquests noms més populars, la publicació serveix de referència per localitzar els talents més emergents. És el cas de Bigoteprimerizo, la firma de les guanyadores d'una de les darreres edicions, darrere la qual s'amaguen la catalana Glòria Lladó i Isabel Uribe, però de molts altres, també, com ara Jaume Vi-

diella, Icaro, Lenfanterrible, Verdades a medias, Potipoti o Comentrigo.

L'obra és completada amb una descripció de les instal·lacions i tallers proposats en cada edició, com ara el que van aportar Chicks on Speed, una sèrie d'entrevistes a alguns dels creadors, així com una guia de restaurants, botigues i bars proposats pels mateixos protagonistes.